Ч. 112 (11.453). Львів, четвер 23. травня 1929. Pocztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, ІІ. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Америка й репарації.

Львів, 22. травня 1929.

Нове освітлення репараційної справи дають дві статті, уміщені в останньому числі віденської „Нає Фрає Прессе“. Одну написав відомий французький політик, бувший французький міністр фінансів Кайо. Його виводи зводяться до того, що насамперед мусить поробити уступки Америка. Він пише: „Що мене вразило, так це метода, якої ужито при виробленні відповіді вірителів. Знавці в теорії поділили німецький довг на дві нерівні частини. Одна, більша частина, не може бути зредукована й репрезентує виплати Европи для Америки. Друга, відносно мала частина, репрезентує репарації, і з цеї частини европейські знавці на домагання Овена Юнга, старалися робити счеркнення“. Цей спосіб поступовання видається Кайо несправедливим, особливо для Франції. Тому він висловлює надію, що американці мусітимуть змінити своє становище. „Можливо, — каже він, — що американці тепер будуть непримиримі. Та вони не матимуть змоги завсіди триматися цього погляду. *Мусить прийти час, коли Злучені Держави зрозуміють конечність майже цілковитого анулювання своїх домагань до довжників*, як це вже зрозуміла Англія, Франція та їх союзники у відношенні до Німеччини“.

Як бачимо, Кайо всю вину в справі репарацій складає на Америку. Та зовсім інакше виглядають виводи професора Бона. Він пригадує, що підставу до репараційних домагань положено в умовах перемиря, якими Німеччина зобовязалася дати відшкодування за свої напади на суші, морі та в повітрю. Одначе союзники не додержали цеї первісної умови і в мировому договорі втягнули до відшкодувань ще ріжні інші річи. А це потроїло суму первісних домагань союзників від Німеччини. І характеристично, що власне два американські пацифісти, Вільсон та ґенерал Смутс несуть на собі відповідальність за цю зміну, бо вони дали свою згоду на неї проти решти американської делеґації.

Щож тепер вийшло? Капіталізована сума теперішніх репараційних домагань від Німеччини виносить 36.5 міліярдів марок. З того лише 10.5 міліярдів має йти на властиві репарації, а 26 міліярдів мають покрити борги союзників до Америки. Якби триматися термінів перемиря та мирового договору, то треба булоб сказати, що 72 проц. всіх репараційних сплат Німеччини йде на відбудову знищених нею областей Злучених Держав. „Чи колинебудь у світовій історії був такий нонсенс?“ — запитує проф. Бон.

І він теж висловлює ту саму думку, що Кайо, що тепер справа репарацій залежить від Америки. Та він зовсім інакше від Кайо підходить до цеї справи. На його думку уряд Злучених Держав поробив своїм довжникам і так дуже великі уступки. Він продовжив їм термін сплат з 25 років до 62 і бере з незаплачених сум лише 1/8 відсотка. Тому, на його думку, треба старатися всій Европі удержувати якнайприязніші відносини з Америкою. А ключ до полагодження всеї справи находиться в тому, щоби Німеччина мала відповідну економічну підтримку від Америки, бо без цього вона взагалі не зможе нічого платити.

Новий уряд РСФСР.

У Москві відбулася під головуванням Калініна перша сесія всеросійського (не всесоюзного!) Центрального Виконавчого Комітету. На голову ВЦВК одноголосно обрали Калініна, а на секретаря Кисилева. На голову Раднаркому Російської Соц. Рад. Федеративної Республіки вибрано замісць Рикова Сергія *Сирцова*. Радянські газети подають про нового голову московського уряду такі подробиці. Він має 35 літ, був студентом економічного відділу політехніки в Ленінграді, до комуністичної партії вступив у 1923 р. В останніх часах був секретарем комуністичної партії в Сибірі.

Сесія Всесоюзного Зїзду Рад почалася в Москві 10. травня.

У.С.Д.П. і професійні спілки.

Умова УСДП з польською Центральною Комісією Професійних Союзів у Варшаві.

Центральний орґан української соціяльно-демократичної партії „Вперед“ з 19. травня ц. р. (ч. 9.) повідомляє, що дня 29. квітня ц. р. відбулася у Львові конференція між представниками УСДП і секретарем Центральної Комісії Професійних Союзів у Варшаві Ж. Жулавським у справі поділу впливів у професійних спілках на українській національній території під Польщею.

Від УСДП брали участь у конференції між іншими Порфір Буняк і Микола Галушка, перший як провідник нарад, другий як секретар. (Конференцію попередила нарада представників УСДП з місць, що відбулася у Львові 28. квітня). Вислідом конференції є протокол, оголошений у названім числі „Вперeду“. Цей протокол (договір) звучить дослівно:

„ПРОТОКОЛ

Конференції в справі професійних організацій, яка відбулася у Львові, дня 29. квітня 1929 в присутности і участи генерального секретаря Центральної Комісії Професійних Союзів посла тов. Ж. Жулавського і членів Центрального Комітету Української Соціял-Демократичної Партії ттов.: Льва Ганкевича, Порфіра Буняка, Володимира Темницького, Володимира Старосольського, Андрія Кусика, Івана Івашка, Миколи Галушки і Івана Квасниці.

По обопільному обміркуванні справ, принято такі тези: I. Конференція усталює засаду єдиних Професійних Союзів; II. Кожна Управа Центрального Професійного Союзу має обовязок утворити український відділ в даній місцевости, де цього зажадають українські робітники: III. Управа кожного відділу ділає самостійно після постанов статуту і має право вести діяльність з узглядненням інтересів української культури; IV. Таким способом утворені українські відділи мають право уживати української мови в цілій своїй діяльности. Кожний член має право звертатися до союзних влад у доступній йому мові; V. Усі видавництва Союзу, леґітимації, обіжники і професійна преса призначені для членів українців, повинні мати також текст і в українській мові. При приноровленні тих засад, повинні бути узглядені фінансові спроможности; VI. Члени-українці повинні мати відповідне представництво в усіх союзних інстанціях, вибране під персональним оглядом згідно з їх бажанням; VII. Для ведення аґітаційної, організаційної і культурно-освітної діяльности серед українських робітників, буде утворена при Центральній Комісії Професійних Союзів окрема, Центральній Комісії підпорядкована Українська Професійна Комісія. Ця комісія ділає як окружна і її вибирає кожна конференція українських професійних відділів. Комісія ця в порозумінні з Центральною Комісією установлює власного секретаря, котрого кошта удержання засадничо перейма́є Центральна Комісія Професійних Союзів.

Перехідні постанови:

I. Центральна Комісія визнає вже тепер потребу видавати професійний орган в українській мові. В тій ціли протягом місяця червня устійнить з усіма професійними союзами число членів українців і з хвилиною, коли це число перейде 1.500 членів, Центральна Комісія начне негайно видавати цей орган; II. В цілі вибору Української Професійної Комісії і в цілі установлення секретаря протягом місяця червня буде скликана конференція професійно зорганізованих українських робітників, котра переведе вибір Української Професійної Комісії і її секретаря“.

Ось і цілий текст договору. Є це перший крок УСДП на полі реального підходу до розвязки питання професійних спілок згідно з програмою УСДП, принятою на установчому зїзді партії минулого року. Ця програма, як відомо, намічувала і постановляла спільність професійного руху (для українських і польських робітників). Від

оцінки наведеного протоколу покищо здержуємося. Наше засадниче становище в тій справі відоме. З ідеєю спільноти професійних інтересів польського й українського робітництва ми не погоджуємося. До самогож протоколу нам прийдеться ще вернути у звязку зі заповідженою на червень ц. р. конференцією професійно зорґанізованих українських робітників, яка має вибрати Українську Центральну Професійну Комісію, що що буде підпорядкована варшавській професійній централі.

Одначе, резиґнуючи покищо з оцінки поодиноких точок протоколу, не можемо не навести деяких політичних коментарів самої УСДП до нього. У передовій статті цитованого числа „Вперeду“ між іншим читаємо:

„Хоч текст протоколу виразно говорить, з ким У. С. Д. П. цю умову заключила і що становить предмет цієї умови, то зогляду на специяльні обставини, серед яких тепер живемо, уважаємо за потрібне ще і на цьому місці ясно ствердити і з натиском підчеркнути, що ця умова не є ніякою політичною умовою, тільки і виключно умовою в справі професійної організації робітництва по друге, що УСДП заключила цю умову не з якоюсь політичною партією, тільки і виключно з Центральною Комісією Професійних Союзів“.

Коли навіть погодимося з твердженням авторів договору про теоретичну аполітичність Центр. Комісії Проф. Союзів (чого знов не можна віднести до посла Жулавського, речника тієї централі), то вважаємо за доцільне підкреслити, що контраґентом підписаного протоколу з українського боку є така наскрізь політична установа як УСДП. Отже, якщо Центр. Комісія Проф. Спілок у Варшаві є аполітичним, то УСДП є яскраво політичним чинником у даному випадку та надає тим самим цілій умові політичний посмак. Тому не розуміємо, чому УСДП так застерігається від політики в даному випадку. Хто сказав „а“, тобто став на становищі єдности і спільноти професійного руху, цей мусить сказати також „б“ та поробити з того для себе цілком зрозумілі і природні політичні висновки. Професійна справа є дуже політична справа. І не вдається її зробити аполітичною навіть політикам з УСДП.

Радянська Україна.

Кандидати на академиків ВУАН.

„Пролетарська Правда“ з 18. травня ц. р. доносить, що науково-дослідна катедра марксизму-ленінізму при Всеукраїнській Академії Наук рішила на зборах своїх співробітників висунути на дійсних членів Академії такі кандидатури: М. Скрипник, А. Шліхтер, В. Затонський, В. Юринець (провідник катедри соціольоґії в інституті марксо-ленінізму в Харкові), М. Яворський (провідник катедри історії в інституті марксо-ленінізму в Харкові і голова т-ва „Істор. марксист.“), Г. Кржижановський (член Російської Академії Наук), С. Семківський (голова катедри фільософії в інституті марксизму в Харкові), Ігнатовський (президент Білоруської Академії Наук), М. Слабченко (професор Інст. Нар. Освіти в Одесі), Гольдман (фізик), М. Кравчук (математик), М. Возняк (Галичина), Ф. Колесса (Галичина). Зголошування кандидатур на нових дійсних членів Академії закінчилося, як довідуємося зі слідуючого числа „Прол. Правди“, дня 19. травня.

Польський Педагогічний Техникум висунув крім повищих, ще такі кандидатури: А. Тичина, Я. Купала (білорусин) і д-р В. Щурат (Галичина).

Київський Робітничий Вечірний Університет висунув від себе ще ось яких нових кандидатів: Патон, Семківський, Кричевський, С. Рудницький, Холодний і Паладін.

Закінчення шкільного року в сільських школах.

Народній комісаріят освіти видав розпорядження, щоби цього року закінчувати шкільний рік у початкових школах окремим святом, яке має носити характер демонстрування досягнень школи за цілий рік.

Ювилей акад. Тутківського.

У Києві при геольогічному музею повстав окремий комітет для організації ювилею академика П. А. Тутківського. Комітет влаштував в понеділок 20. травня врочисте засідання на честь заслуженого геольога. В засіданні взяло участь 240 представників усяких наукових і професійних установ. Разом взяло в засіданні участь коло тисячки осіб. Ювилейний комітет опрацював плян видання наукового збірника на честь акад. Тутківського.

За океаном.

Полк. Коновалець в Америці.

З американських газет довідуємося, що 7. ц. м. приїхав до Злучених Держав полк. Евген Коновалець. Як виходить з інформацій тих ґазет, полк. Коновалець побуде в Америці кілька місяців.

Курилло — православним епископом.

Констинтин Курилло недавно ще був українським греко-католицьким священиком. Відтак відступив від своєї церкви і перейшов до автокефальної. Перша суспендувала його українська греко-католицька церква, але небаром суспендувала й автокефальна. Епископ Теодорович поробив йому богато дуже важких закидів в ґазеті. Тепер довідуємося, що о. Курилла висвятив російський православний архиепископ Іван Кедровський з Ню Йорку на православного епископа. о. Курилло ніби має стати епископом в діецезії Кедровського, з осідком у Філядельфії. Кедровський є архиепископом російської православної церкви в Америці. Давніше вона була царська, а тепер популярно її називають „живою церквою“, але в Росії і на Україні називають її синодальною, бо вона правиться синодом. В Росії та синодальна церква російська, а на Україні російсько-українська. В Америці вона російська. Належать туди парохії несвідомих українців з Наддніпрянщини, які звуть себе „малоросами“ і цвенькають з московська, а також парохії змосковщених білорусинів і галицьких москвофілів.

(„Америка“.)

Замкнення Колеґії Українського Союза в Бразилії.

Число 7 „Українського Хлібороба“ подає до загального відома, що з днем 10. березня цього року з огляду на тяжкі часи і брак учнів, припинено навчання в Колеґії Українського Союза в Бразилії. Знаючи добре, чим є для всіх віруючих Український Союз у Бразилії, розваживши добре, скільки стиду й ганьби наніс він нашій українській еміґрації через яничарські доноси до уряду на наші українські школи, що в них учать по українськи (сік!), згадавши спалення „Народнього Дому“ на Ірасемі і найбільшої бібліотеки, як і хуліґанські напади на старців-місіонарів, орґанізовані членами цьогож Союза, ми зовсім не ллємо ні щирих ні крокодилів сліз з приводу упадку Союза, що не в силі навіть утримати Колеґії. Колеґія від самого початку була майже приватним підприємством, чи радше рентовним варстатом праці для пару наших українських інтеліґентів, як якоюсь національною інституцією. Зваживши до того всього, що Колеґія була проваджена в дусі безрелиґійнім, як богато інших наших бразилійських шкіл, не можна було сподіватися з її елевів великої користи ні для нашої еміґрації, ні для суспільности взагалі. Може хоч на будуче корифеї Союза дещо з цього навчаться, коли нам радше випадає по цій події прийти до денного порядку, бо нема за чим жалувати, хоч і нема чим тішитися... (Бразилійська „Праця“.)

Загальний Зїзд „Рідної Школи“.

Наради Зїзду „Рідної Школи“, поза тим, що ми вже подали у вчорашньому числі, принесли мало цікавого, ще менше гідного опублікування. Ліва частина Зїзду, підсилена ріжними незрівноваженими елементами, що голосово презентувалася дуже добре, перепиняла раз-у-раз правильний хід нарад, які густо-часто подобали на все інше, тільки не на Зїзд такої преважної установи, як „Рідна Школа“. Безладдя, шум, крик, ну — і крайно демаґогічні, інколи просто непочитальні виступи ріжних людців — ось атмосфера, в якій радив цьогорічний Загальний Зїзд „Рідної Школи“ у Львові.

Через те не подаємо звідомлення з дальших нарад, зазначимо тільки, що з уваги на спізнену пору знято з денного порядку справу зміни статуту Т-ва. В цій справі буде скликаний надзвичайний Зїзд „Рідної Школи“.

Вчорашній Зїзд закінчився в год. 10.30 вечером досить дивно. А саме до голосу було записаних ще кількох бесідників, але деяким учасникам, видно, знудилося вже на Зїзді і вони заінтонували спів нац. гимну та стали виходити з салі, чим і припечатали дальші наради Загального Зїзду „Рідної Школи“ з цілого краю.

Ще про Жабче.

(Допис з Волині.)

Як відомо читачам „Діла“, селянам, що зачинилися в церкві, щоби приспішити повернення її правним власникам, влада обіцяла в найближчому часі вирішити цю справу, аби тільки вони припинили своє „затворництво“.

Після усунення їх силоміць, церкву знову зачинено з тою самою обіцянкою, і в такому стані вона перебуває до сьогодняшнього дня, збільшуючи огірчення населення й загострюючи відносини між православною більшістю і жмінкою „уніятів“. Минає третій місяць, а про вирішення цеї справи не чувати нічого.

Та церковні будинки є лише частиною цеї складної історії. Не менше болючою матеріяльною частиною її є церковна земля, якої нараховувалося біля 66 гектарів. Згідно з пляном рільної реформи, парохія має право лише на 36 гектарів землі.

У звязку з цим земельний комісар листом з дня 19. січня ц. р. (ч. 271.) повідомив православного пароха Жабча, що 7. лютого приїде делеґована ним комісія з метою перейняття в розпорядження держави землі, що залишається поза нормою. Дійсно, в означеному дні приїхала комісія, запропонувала священикові Сагайдаківському вказати, яку землю він бажає залишити для парохії, й цю землю йому передала. Отже, урядово земля передана православній парохії, як правному власникові її.

На цьому правна сторона кінчається. Далі вже йде історія з „уніятами“, які церковну землю ще в осени захопили й засіяли. Лишилося тільки два городи (біля 2 гект.). Одним з городів мав користуватися дякон П. Кеска, що має восьмеро дітей; другим — священик.

Передбачуючи, що „уніяти“ захочуть захопити й ці городи, парохіяне вислали делеґацію до вищої влади з просьбою про відповідне зарядження. 6. травня делеґати відвідали Варшаву, а 7-го воєвідський уряд у Луцьку, де приняв їх референт.

Після цих кроків священик 8. травня вислав робітників орати дяківський город. Негайно збіглися „уніяти“, набили робітників і коні та порозкидали знаряддя, а коли священик закликав їх схаменутися, почастували його „матюками“. Місцевий солтис просив „уніятів“ не чинити самоправства й звернутися до влади. Та тут виступили „уніятський“ священик Селецький та дяк Теteруковський, закликаючи „уніятів“: „йдіть — мовляв — орати на нашу відповідальність“.

СТЕПАН ЛЕВИНСЬКИЙ.

В атмосфері духового зближення.

(Вражіння з Давос.)

(Продовження.)

Оце небудєнне, величне тутешньої природи не приходить незамітно і на врочистому відкриттї університетських курсів. Коли господар курсів **Bünderrath Motta** говорить тільки про людський пацифізм, зокрема швайцарський, але не забуває згадати Льокарно, ба навіть литеранський польсько-італійський пакт, то всі гості не забувають про неї.

Про сонце і гори говорить французький професор **Henri Lichtenberger** тільки про їх пацифізм, а коли переходить до французько-німецьких взаємин, то замічає здебільша контрасти. Це скептик, говорить давоська опінія. (Вже й така є.)

Про сніг і воздух говорить ректор університету з Діжон проф. Тетенисе, але на їх тлі рисує майстерну арабеску ввічливої куртуазії і перетикає ще мозаїкою вибагливої іронії.

Говорить нам про зимові спорти і збереження здоровля представник німців, а крізь високі вікна дивляться на нас сніжні верхи гір, тепер усі рожеві від теплого румянця заходячого сонця. Вони так близько-близько нас, що хочеться простягнути руки, щоби доторкнути їх.

. . . .

Кілька сильветок викладачів. Проф. Кассірер із Гамбурга. Високий з величезною сивенькою чуприною. Вбирається коректно, навіть з певним кокетством. Фрази підшукує старанно, не забуває про ввічливу усмішку і кілька приємних слів, щоби зеднати прихильність авдиторії. Як теми своїх докладів вибрав питання: простору, мови і смерти. Цитує біольоґів і лінґвістів, Паскаля, Ґете і свого, тут присутного соперника проф. Гайдеґера з Фрайбурґа.

Гайдеґер, це людина нового покоління. Було йому тільки 25 років, коли довелося переживати воєнне пекло. Низького він росту, а зі смуглявого облича глядить пара маленьких, інтеліґентних очок. Проф. Кассірера у своїх докладах не згадує ніколи, буває часом неуважливий, гострий аж до брутальности. Кажуть, що це селянська дитина. Разом з тим він любимець молоді. Всяку дискусію на політичні теми відкидає апріорі. — „Я не читав ніколи Маркса“, — пишається він. Говорить у своїх докладах про Канта і тільки про нього. Каже, що ніхто дотепер не зрозумів Канта як слід, і що він перший розкриває тайни фільософії великого кеніґсберґця. Каже ще, що фільософи повинні звернути свою виключну увагу на антольоґію і продовжувати думки великих греків: Плятона, Аристотеля. **Das Sein des Seins**, істнування — істнування ось центральна метафізична проблема.

Іронія була би парадоксальною в його устах. Один француз сказав дотепно, що жде хвилини, коли Гайдеґер покладе ніж перед себе і заявить: це буде тому, хто посміліться перечити мені.

Проф. Ріцлер — це куратор франкфуртського університету. По професії бувший дипльомат (права рука Бетмана-Гольвеґа — кажуть), людина чипурно вбрана, куртуазна і тактовна. Дає нам доклад на тему: „Сьогоднішня людина“. Оригінальний в нього підхід до складного питання. Нотки песимізму звучать у першій частині відчиту, котру назвав він **Fatalität** (судьба). Диференціяція людської праці, інтересів, взагалі життя, трудність привернути загублений звязок поміж варстатом праці людини і її родинним життям, неможливість синтези ріжних ділянок життя, динамізм нашої епохи — ось усе елементи цієї „**Fatalität**“. А потому кілька слів оптимізму на тему свободи- **Freiheit**, це наші зусилля визволитися з кайдан забобонів, суспільного поневолення, матерії — загально кажучи.

Ці три викладачі є головними акторами професорського дискусійного вечора (**Arbeitsgemeinschaften** — як тут кажуть), Ріцлер як предсідник, Касірер і Гайдеґер як два фільософи, що мають протиставити один одному два протилежні світогляди. Настрій вельми святочний і довгі фільософічні промови, що їх важко невтаємниченому зрозуміти.

Замітки авдиторії. Проф. Пос (з Амстердаму) цікаво характеризує обох фільософів. Він каже: так як при перекладанню, з одної мови у другу лишається все деяка кількість „терміні“, що їх годі перекласти, так і тут він, Пос, сумнівається, чи можливо перекласти на іншу фільософічну мову вирази Гайдеґера: **ontisch, Sein, Dasein**, або вирази Касірера: **Seelische Dorwegnahme** (духовий замір). Всі вдоволені оплескують, обі фільософи подають собі куртуазно руки, а предсідник — дипльомат усміхається дискретно і загадково.

Зацікавлення слухачів ще росте, коли викладачем стає відомий французький фільософ проф. Бруншвіґ з Парижа. Це людина сивоволоса, скромно вбрана, з очами, що якби млою зайшли, з виразними семітськими рисами лиця. Він

Тогож дня робітники священика зорали дру-гий город і посадили бараболю. Знову прибігли „уніяти" з дрючками та розпочали бійку. Поли-лася кров. Набито кільканацять православних. Петрові Климюкові нанесли глибоку рану в го-лову (6 цм.). Цим „побожним" уніятом, що про-лив братню кров, є М. Базюк, який сидів у тюрмі за крадіж.

Щоби припинити самоправство, православ-ний священик посилав солтиса на постерунок поліції, де командант заявив, що прийде на дру-гий день. Післав священик телеграму до повіто-вого старости, та жадної відповіди не одержав.

Другого дня (9. травня) вранці „уніяти" знов явилися юрбою на священичому городі, викопали саджену напередодні картоплю й засія-ли ячмінь. Таким чином церковну землю, відда-ну земельним комісарем православній парохії, самочинно і без перешкоди захопили „уніяти". 10. травня свящ. Сагайдаковський, той самий, що сидів з селянами у церкві, звернувся особи-сто до воєвідського уряду зі скаргою та з прохан-ням про належні заряджения. Відповідь воєвід-ства ще нам не відома.

Православні, маючи величезну більшість, могли б упоратися з напасниками, але не бажаючи одначе вживати сили, звернулися за допомогою до відповідних чинників і покищо не мають землі.

Волиняк.

Бебістичний зїзд.

Урядовий зїзд проурядового бльоку на галиць-кому відтинку. — Промова полк. Славека. — Оригінальна „розвязка" української проблєми.

Підчас латинських Зелених Свят відбувся у Львові дільницевий зїзд Безпартійного Бльоку співпраці з урядом. Явилися на ньому бебістичні посли й сенатори Галичини (трьох полудневосхідних воєвідств), всі три воєводи: львівський Голуховський, станиславівський Наконечніков-Клюковський і тернопільський Мушинський та взагалі всякі вищі адміністраційні урядовці. З т. зв. громадських кол у зїзді взяло участь кільках поміщиків і промисловців. Жидівську асимі-ляцію репрезентував д-р Вассер, а горстку „ста-роруських" асиміляторів правит. комісар Нар. Дому Мих. Бачинський.

Зїзд відкрив пос. Здзіслав Стронський, вита-ючи голову бебістів полк. В. Славека. Після ви-бору президії забрав голос полк. Славек, який говорив про організаційні тенденції Безп. Бльо-ку. Мовляв, найкращим зразком організації є тип військової організації, в якій головний вожд роз-ділює функції згідно із загальною директивою, полишаючи підкомандним великі відтинки, де вони можуть виявити свою ініціятиву й енергію. Дальше говорв він про волюнтаристичне напру-ження і координацію зусиль в доосередному на-прямку.

Завданням Безп. Бльоку є координація зу-силь в напрямі унормування відносин між урядом і громадянством. Полк. Славек твердить, що та мета вже в значній мірі осягнена. Служба держа-ві, основана на державній амбіції, це головне завдання громадянства. Цей принціп мусить най-ти свій вислів в організаційному упадженні дер-жави, що обіймає собою бебістичний проект конституції. Метою цього проекту є збільшення відповідальности послів і поменшення влади пар-ляменту.

Переходячи до відносин у Галичині торкнув полк. Славек й українську справу, кажучи, що „мусимо видобутися з тієї ситуації, в яку загнала нас Австрія по лінії принціпу: „**divide et impera**" Треба змагати до співпраці на терені щоденного життя і шукати дороги до порозуміння, злагід-нюючи давній тон ненависти, з яким обі сторони підходили до тих (котрих? — Ред.) справ. Буде це співділання з розумною тенденцією уряду".

З черги вислано привитальні телеграми пре-зидентові держави Мосціцькому, марш. Пілсуд-ському і прем. Світальському. Окремо витали зїзд в імени трьох полудневосхідних воєвідств воєвода Наконечніков, в імени легіоністів і стрільців полк. Бачинський, від жидів-асиміля-торів д-р Вассер. Найгарячіше повитав зїзд про-мову „старорусина" Мих. Бачинського, який за-значив, що польсько-українська війна не є поль-сько-руською війною, що руський селянин стоїть сьогодні на становищі польської державности і в разі потреби є готов зложити жертву крови в її обороні.

Зїзд ухвалив резолюцію в справі зміни кон-ституції, осудив партійництво, висловив признан-ня полк. Славекові і всьому Безп. Бльокові, а в українській справі виніс ось таку постанову:

„Зїзд делеґатів ББСУ полудневосхідних во-євідств при згідному підкресленні своєї готово-сти й охоти вести політику співжиття з руським населенням і приноровлювати методи узглядню-вання його потреб, одночасно стверджує конеч-ність енерґ. боротьби з усякими ірредентистични-ми і саботажовими акціями українських органі-зацій".

Бебістчний зїзд мав наскрізь казьонний ха-рактер, на зразок всіх інших урдових зїздів. Відбуто його в середовищі відповідної настроє-вости й святочности з декораціями у формі „по-сольської академії", театральної вистави то-що.

Зїзд Безп. Бльоку не вийшов поза рямки трафаретних комуналів з волюнтаристичним під-кладом. „Розвязку" українського питання в „про-грамі" Б. Б., „зясовану" в промові полк. Славека і винесеній резолюції, „розвязку" оперту на по-розумінні і співпраці в справах щоденного жит-тя та готовости узглядновати потреби україн-ського населення, можнаб уважати питійською ворожбою, якби дотеперішня практика наявно не продемонструвала нам напрямних своєї полі-тики. Бебістична політика на терені Волині (з Богуславськими і тов.) і Галичини (зі „старору-синами") наглядно засвідчує, що пп. бебісти не погорджують принціпом: „**divide et impera**" бажаючи розколоти українське громадянство і при допомозі нужденних охлапів з ділянки „що-денного життя" всебічно здійснити асиміляційну програму своїх учителів: Грабських, Лютослав-ських і Гломбінських. Така „розвязка" є ідентич-на зі смертю українського народу, і ясно, що во-на мусить залишитися у сфері побожних бажань бебістичних ватажків.

говорить на теми: „Розум і наука" і „Розум і ре-лігія". Всю метафізичну спекуляцію поминає він мовчанкою, а центральним мірилом фільософіч-них досягнень встановлює розвиток математич-них наук. Цитує Декарта, математичні формулки, згадує кількакратно Айнштайна.

Цей спосіб ставлення фільософічних питань не дуже до вподоби німцям. Декарт замісць Кан-та, математика на місце метафізики, якже це? Коли замінимо ввесь світ у цифри, куди діти тоді всю романтику метафізичної спекуляції, цілу по-езію змагань людини з великим невідомим?

Зацікавлення викладами Бруншвіґа перено-ситься на особу проф. Пофіле з Ліону, що гово-рить цікаво і з любовю про вплив античного гре-ко-римського світа на французьку літературу. Кінчить похвальним гимном на честь Поля Ва-лері і ще додає кілька гарно сконструованих ре-чень про значіння античної культури для нас узагалі. Це оця всеевропейська мова, каже при-близно він, що затирає наші національні парти-куляризми і зближує до себе розсварені народи. Це наша спільна спадщина, що з неї всі маємо право користати і це ще ніколи не всихаюче дже-рело досконалости, що оздоровлює і ушляхот-нює тих, які із нього пють. Невгаваючі оплески покривають останні слова прелеґента. Пофіле говорив те, чого ждали від нього. Він зумів го-ворити про Францію згідно з німецьким розумін-ням ролі французької культури на світі. Він зу-мів викликати в німецького слухача подив і сим-патію для Франції. Німці розуміли і оплеску-вали.

. . . .

(Докінчення буде.)

Політичні віча і збори.

Тернопільщина.

В неділю, 12. травня відбулося посольське справоздавче віче в селі Чернилів. Звіти з по-сольської діяльности здавали на ньому посли **д-р Ст. Баран і А. Кунько.** У вічу взяли участь селяни з Чернихова, Куровець, Глядок, Середи-нець, Висиповець, Малашовець, Янковець, За-рудля і Глубічка Великого. Разом на вічу було понад 2 тисячі учасників.

Рогатинщина.

Дня 12. травня відбулося такеж посольське справоздавче віче і в селі Желиборах (Рогатин-щина). В ньому взяли участь селяни з Кінашева, Бовшева, Сернок Долішніх, Гербутова, Стаської Волі, Сернок Середніх, Скоморох Старих і Нових та з Підшумлянець. Посольський звіт складав посол рогатинської землі **Степан Кузик.**

Турчанщина.

Того самого дня, себто 12. травня відбулося посольське справоздавче віче у селі Дидьовій, турчанського повіту. Посольський звіт складав на ньому посол **Д. Великанович.** На організацій-ні теми говорив на цьому вічу **д-р Мирон Конрад,** голова Повітового Народнього Комітету Турчан-щини.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Хотячи чи нехотячи?!

Львівські сусідські часописи були останніми днями повні гамору про Цепеліна:

....„Цепелін вибирається знову до Америки".. і скрегіть зубами.

....„Цепелін по дорозі шпіонує та приглядається французьким твердиням... і кив-кив пальцем у чоботі.

....„Цепелін борикається з бурею"... і очі надією займаються: ануж не видержить!

....„Цепелін перед катастрофою".. і серце груди розпирає, мало камізельки на редакторах не потріскають.

....„Цепелін вирятуваний союзницькою Францією"... і міни в редакторів такі — мовляв: бачиш, німче, які ми благородні.

Це все так тільки мимоходом, головна річ — катастрофа і примусовий осід Цепеліна в Франції.

Всі знають, який німці народ. Солідний, осторожний, розумний... Висилаючи „Цепеліна" за океан, кожну шрубку десять разів оглянули, кожну пружинку пощупали, бензину язиком пробували. Напевно забезпечили в усе свій повітроплав. Не так, як італієць Нобіле, що на лівім бальоні з парасолем і термосом до бігуна вибрався.

І нараз — катастрофа і нараз — конечність осідку на французькій землі. Щось воно підозріло виглядає...

А потім командант Екенер, як тільки висів з „Цепеліна", зараз — бух! на шию французькому старшині і: „Мерсі, мерсі! Мерсі!"...

Дехто каже, що навіть сльози мав у поготові.

А добросердні французькі вишкрабки така сплакнули. З гордости, радости і перечулення. Якжеж не пустити сльози, коли германець цілується зовсім як чоловік та ще й каже „мерсі"?

За мешканцями маленької містини, закричала ціла Франція: урра! За Екенером сказала ціла Німеччина: „Мерсі"!

Фон Геш, амбасадор німецький у Парижі, дякував міністрові летунства Ейнакові, Ейнак стискав руку фон Гешові. Не без того, щоби Штреземан не сказав Бріянові: „мерсі", а Бріян не всміхнувся і не відповів: „бітте шен!"

Д-р Екенер, старий повітряний вовк, що стільки вже кільометрів зробив на „Цепелінах", каже, що катастрофу спричинило розлюзнення цилиндрів.

Не перечу, що циліндри можуть бути причиною катастрофи. Адже і в нашім державнім житті нераз циліндри, або їх недостача приводили катастрофу. Але в данім випадку щось мені не хочеться вірити в катастрофу.

Чи не втяли німці штуки, і не осіли вмисне, щоби французи мали з чого радіти, а Екенер міг похвалитися французькою мовою?

Адже такий упадок „Цепеліна" може богато причинитися до... зменшення платничих рат.

Скаже хтось: Що може помогти в дипльоматії упадок повітреплаву?!

Шановні Читачі! Чи не чули Ви, що дипльоматія дуже часто послугується ріжними упадками? Скільки то разів упадок малої жінки помагав державі в скрутних хвилях!

Чому упадок великого „Цепеліна" не міг би помогти Німеччині?!

Галактіон Чіпка.

Повстання в Китаю проти Чанг-Кай-Шека.

Віденська преса повідомляє з Шангаю, що в Китаю готується повстання проти уряду Чанг-Кай-Шека. Ґенерал Хсу-Кінґ-Тан уже відділився від національного уряду й проголосив незалеж-ний уряд зі столицею в місті Сватау. До нього прилучився також маршал Фенг-Ю-Сіанг. Він зорганізував у Хонані армію до 200.000 вояків, го-тову до боротьби проти Чанг-Кай-Шека. Стано-вище в Кантоні значно погіршилося. Війська на-ціонального уряду, які там перебувають, ослаб-лені безнастанними нападами військ Кванг-Сі.

Справа нац. меншостей в Раді Л. Н.

55-та сесія Ради Ліґи Націй почнеться 10. червня в Мадриді під головуванням представника Японії. Сесію цю попередять збори Ради, які розглянуть звіт комітету 3-х. Збори ці зачнуться 6. червня і займатимуться справами меншостей. На тимч. деннім порядку сесії є яких 30 справ, із яких найважнішою є справа охорони меншостей. Рада зазнакомилася теж із вислідами польсько-німецьких переговорів, які відбувалися під проводом Кальондера в справах Гор. Шлеська.

—o—

Мін. Квятковський уступає?

У варшавських політ. колах зачувати, що мін. промислу та торговлі Квятковський уступить небаром. Наслідником Квятковського був би теперішній міністр почт і телеграфів полк. Бернер.

—o—

Арештування в Підбужі.

Дня 17. травня до Підбужа (пов. Дрогобич) приїхала була комісія староства для виконання міінки, які части громадського пасовиська мається залісити. „Слово Польске" повідомляє, що населення Підбужа не бажає собі, щоби пасовище перемінювати у ліс, тому як лише 3 члени комісії прийшли до гр. уряду, товпа з 500 людей облягла будинок гр. ради, а навіть вдерлися до середини будинку та виволікли двох радних і побили їх. Радних урятувала поліція. З Дрогобича автами приїхало 20 поліцаїв і вони розігнали товпу. Скріплено місцевий постерунок поліції. Із селян арештували девять мущин і дві жінки, та відставили їх до окр. суду в Самборі. На другий день товпа з около 300 селян прийшла перед поліц. постерунок і домагалася, щоби арештованих випустили на волю. Тоді був у службі поліцай Ян Мруз і його, як впевняє „Сл. Польске" товпа хотіла роззброїти. Поліцай Мруз вистрілив і зранив у ногу Івана Смоляка. Товпа розійшлася. Слідство веде повітовий командант поліції з Дрогобича.

—o—

Два політ. вбивства на Литві.

„Берл. Тґт." повідомляє з Ковна, що в місц. Шаґалі вбив якийсь селянин команданта поліції Палецкіса. Командант арештував був цього селянина за приналежність до Плечкайтісової групи та вів його до міста. Селянин обеззброїв Палецкіса та застрілив його, а сам казав себе візникові відвезти до латвійського кордону, куди втік. — В селі троцького повіту селяни вбили селянина, бо підозрівали його, що належить до Плечкайтісової групи.

—o—

Анґлійці стережуть Кантону.

Моряки анґлійської канонірки, яка стаціонує біля Кантону, висіли на сушу та зорґанізували охоронні постерунки в ріжних місцях чужинної концесії. Пристань і місто замкнули, стережуть його англ. відділи. Англ. консулят перестеріг англ. горожан, щоби не кидали території Шанґаю та не збиралися на терені залізниці Кантон-Ков-Люн. Дільниці Шамон боронять три англ. канонірки, дві французькі й один японський контрторпедовець.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·90·00—8·91·00, канадійський долар 8·82·50—8·83·00, чеська корона 0·26·50—0·27·00, австрійський шілінґ 1·25·50—1·26·00, румунська лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·80, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, фунт штерлінґів 43·50·00—43·80·00, радянський червінець 17·50—18·00.

Золото: 20 корон 36·35·00—36·60·00, 20 франків 33·20·00—33·60·00, 20 німецьких марок 41·25·00—41·60·00, 10 російських рублів 46·00·00—45·00·00.

Срібло: Австрійська корона 0·67·00—0·67·50, 5 австрійських корон 3·45·00—3·50·00, австрійський фльорен 1·72·00—1·75·00, російський рубель 2·80·00—2·90·00, копійки за рубель 1·40·00—1·45·00.

Господарське життя краю.

Самбірщина.

Недавно відбулося в Самборі заходами тамошньої філії „Сільського Господаря" велике господарське віче, на якому інж. Герасимович виголосив основний реферат про комасацію і меліорацію. О. сен. Юл. Татомир говорив про положення нашого рільництва взагалі. На день 3. червня ц. р. плинує самбірська філія „Сільського Господаря" велике господарське свято з участю представників Української Парляментарної Репрезентації.

Дивогляди.

Коти.

Один поважний парох пише нам під таким заголовком ось-що: „Чарівниці передсказали Макбетові: Не лякайся, доки ліс Бірнам не прийде під мури твого замку Дунзинану. І ліс прийшов. Не вірю в ворожбицтво, але воно здійснюється. Ось приклад: був маєтний господар, купив сто морґів поля і зажив з ріднею достатно. Прийшла на хутір старенька бабуся і каже: „Як вам коти будуть годуватись, будете щасливі". Через 7 літ коти були жваві і лапали мишей. Згодом здохла стара кітка, а за нею змарнів її нащадок і також здох. Починаються траґедії: бузьки склали на стодолі гніздо, але прилетів до них інший бузьок і розбив його; у поміщика почались сварки і жінка покинула мужа, син утік. Так здійснилася ворожба. Якби мене Муза неопослідила, якби я мав такий талант як Галактіон Чіпка або як наш бл. п. Франко, то я писав би багато, але з порожного не наллєш. Хіба д-р Щурат Василь міг би з оповідання написати поезію".

Теорія умовности.

Міська рада в Берліні вже втрете прохає проф. Айнштайна, щоби він приняв від неї дарунок з нагоди свого 50-тиліття. Він відмовляється. Дарований Айнштайнові перший дім, як це виявилось, не був власністю міської ради Берліна, а вибір зробили зовсім помилково. З цієї нагоди сатиричний журнал „Ульк" помістив такі строфи, які передаємо в перекладі:

Подія зовсім звичайна:
Міська рада Берлін
Дарувала в день уродин
Дім для Айнштайна.

Та слухайте панство шановне:
Ось сталося відоме усім,
Що це не Берліна дім.
Все є умовне.

НОВИНКИ

— **Почтові складанки** розсилаємо з нинішнім числом і просимо Вп. Передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплата на червень виносить 5 зол.

— **Повість перед судом.** Як відомо, староство в Тернополі сконфіскувало історичну повість Андрія Чайковського з часів гетьмана Сагайдачного під заг. „До Слави". Крім цього прокуратура в Тернополі незалежно від конфіскати поставила внесок на переведення карно-судового слідства за зміст сконфіскованої повісти проти видавця „Чар Зілля" Василя Семчишина в Тернополі і проти автора д-ра Андрія Чайковського в Коломиї в напрямі злочину заворушення публичного спокою з § 65 а) зак. карн. Слідство переведено, переслухано обвинувачених та свідків і акти відослали до прокуратури в Тернополі, яка на днях припинила карно-судове слідство проти обох обвинувачених, не бачучи причини до дальшого їх переслідування. Рівночасно поставила прокуратура внесок на розписання устної розправи перед трибуналом окр. суду в Тернополі як пресовим трибуналом, найшовши таки у сконфіскованих місцях ознаки злочину з § 65 а) к. з. і окружний суд в Тернополі розписав вже устну розправу перед трибуналом карним як пресовим (так звану „обєктивку") на второк 28. травня ц. р. в 9. год. рано. Видавництво заступає у цьому процесі пос. д-р Ст. Баран, а щановний нестор галицько-українських письменників буде мати особисту нагоду боронити сам як автор свою сконфісковану повість перед судовим трибуналом.

— **30-ліття Україн. Банку Коопер. в Тернополі,** одної з наших найстарших і заслужених кредитових кооператив в краю (давніше Пов. Т-во Кредит.), відбудеться в четвер, 30. травня ц. р. (латинське Боже Тіло) з слід. порядком: год. 9. рано — Торж. Служба Божа, год. 11. рано — у власній домівці: 1) привіт голови надз. ради, 2) відчит про 30-літню діяльність банку, 3) привіти і 4) спільна фотоґрафія. У живих є ще всі предсідники надз. ради (крім пок. Ант. Негребецького), між ними наші заслужені громадяни у Львові: п. радн. Альойзій Добрянський (перший голова), п. радн. Роман Сосновський, о. крил. Дамян Лопатинський і п. проф. Омелян Терлецький, яких запрохали на ювилей, так само і представників наших центральних економічних установ зі Львова і редакцій економічних часописів. Тернопільське громадянство сподівається привитати їх у себе в дні 30. ц. м. як у ювилейне свято української кооперації на Поділлі.

— **Опорожнені каси.** Львівські вломники розбили ще одну незломну касу в „Торговельнім варшавсько-польськім товаристві" на Ринку 24 і

найшли там зовсім приличний гонорар 8.500 зол. — Ще простіше зробили специялісти від чужих замків у Нагорянці біля Чорткова з касою графа Лянцкоронського, яку відчинили дібраним ключем і забрали з неї 40.000 зол.

— **Студенти шпигунами?** У повіті Долина арештували трьох берлінських студентів: Гальма, Кунке і Франце, підозрілих у небезпечній пропаґанді (!). Їх відставили до судових арештів у Станиславові. Вони мали їздити по наших селах і агітувати; якою мовою, за чим і в якій небезпечній формі, цього з польської преси, що принесла цю звістку, не можна довідатись.

— **Особисті вісти.** Дня 17. травня ц. р. у Високім Педагоґічнім Інституті ім. Драгоманова в Празі відбулася промоція **Олекси Бабія** на доктора історичних і літературних наук.

— **Львівській Дирекції Почт до відома.** Адміністрація щоденника „Діло" і тижневика „Свобода" адресує всі свої звичайні газетні посилки так, що на адресній наліпці (картці) пише згідно з обовязуючими приписами назву почти латинськими буквами в урядовій вимові, а прізвище адресата подає в українській мові та українськими буквами. Тимчасом почтовий уряд в Корчові к. Угнова нехтує обовязуючі приписи і повертає Видавництву посилки з польською дописКою на них, що, мовляв, прізвище адресата треба подавати теж у польській мові і латинськими буквами. Сподіваємося, що Дирекція почт повчить підчинений собі уряд про те, що він не має права вертати посилок і давати Видавництву суперечні з духом обовязуючих приписів „інструкції".

— **З Українського Академічного Товариства в Берліні.** Дня 22. квітня відбувся там реферат В. Ісаїва на тему: „Роля українського Пласту в історії державницького відродження України". Дня 10. травня відбулися Загальні Збори Товариства. Члени, вислухавши звіт управи, одобрили її діяльність і перевибрали на ново у повному складі. Дня 13. травня відбувся реферат д-ра М. Гнатишака на тему: „Війна і література". У своюому незвичайно цікавому рефераті подав прелеґент головні фази розвою зображення війни в европейській літературі та наприкінці порівняв її з українською літературою зазначивши її ориґінальні риси. — Крім цього управа спілки студентів у Німеччині влаштувала 21. травня панахиду за бл. п. отамана С. Петлюру, яку відслужив еп. Тихон при участи ходу Д. Котка.

— **Михайло Островерха,** ліричний тенор, який вернувся недавно після студій у Міляно, уладжує у Львові один концерт у перших днях червня ц. р.

— **Небезпечна фільма.** У ч. 108 „Діла" передали ми новинку про фільму „Тарас Шевченко", яку мали виставляти в Рогатині в кіні „Апольо", а якої зразки зі знимками у реклямових шафках знищили тамошні польські шовіністи. Нині одержуємо розяснення в цій справі від власника кіна у Рогатині, Ляйкерта, який переслав у Львів і першу інформацію; вона зовсім неточна. А саме: фільмова рекляма не знищена і не винні тут місцеві польські студенти. А фальшиву цю інформацію подав телефонічно навмисне польський учитель Кароль Коваль у порозумінні зі судовим радником Дроздовичем, головою „Товариства Школи Людовей" та вчителькою Котовичевою, з метою відстрашити власника кіна висвітлювати згадану фільму. Радник Дроздович майже на тиждень раніше робив усякі заходи, щоби Т-во „Сокіл" заборонило висвітлювання фільми з Шевченком, пускаючи при цьому „залякуючі вістки", буцім-то проти такої фільми „всі" збунтуються. Видко, що „Товариство Школи Людовей" у Рогатині дивиться на Шевченка ще очима російських царських губернаторів...

— **Ріжні вістки.** Еспанські університети відчинені наново. — Румунський король надав військовий хрест почесного відзначення „з пальмою" румунському воякові... Невідомому. — Анґорський уряд надав турецьким жінкам право участи в міських радах. — Головою делеґатів індуських князів на вересневих зборах Ліґи Націй буде магараджа Капурталі. — Анґлійський наслідник престола має заручитись із шведською княжною Інґрід. — У Кошицях почався процес проти 19 молдаванських циганів за ріжні грабіжі, напади та мантійства; приїхали на нього чужинні денникарі. — У Барсельоні почались наради міжнародного конґресу фабрикантів шовку. — 18. ц. м. литовська преса давала свій перший баль з участю усіх бувш. міністрів і Вальдемараса. — Чехословацькі фабрики обуви зробили таку конкуренцію фабрикам в Австрії, що за 4 роки число

австрійських фабрик з 41 зменшилось на 21. — У Закопанім власниця пансіону „Ніна“ застрілила місцевого верховинця, який з кількома іншими добивався в ночі до пансіону; стріляли з пансіону лише для переляканя.

— З „Українського Т-ва Бібліофілів“. Сходини членів будуть дня 24. ц. м. (в пятницю) в 6-ій год. вечером у гімназії СС. Василіянок. В програмі доповіди д-ра В. Щурата „З історії гал.-українських бібліотек“, д-ра Ів. Крипякевича „Про перший каталог Ставропигійської бібліотеки“ та „Про початки українського ексліброса“. Попередять доповіди засідання виділу в год. 5-ій.

З судової салі.

Кріваві події в Батятичах перед судом.

У вівторок 21. травня ц. р. закінчено переслухування свідків оборони батятицьких селян. Переслухані свідки в дальшій черзі відтяжували своїми зізнаннями деяких обвинувачених, виказуючи їх непричасність у подіях в Батятичах.

Зізнання свідків.

Св. *Іван Петруняк* зізнав під присягою, що обв. Меланія Баричка в дні 11. січня ц. р. напевно була від самого ранку до вечора в хаті своїх батьків і не виходила нікуди з хати. Заперечує рішучо, аби ця обвинувачена виходила на дорогу, де розігралися того критичного дня трагічні події.

Свідки *Теодор Ладніцький* і *Василь Луківський* під присягою ствердили, що обв. Василь Дуда в дні 5. січня ц. р. вийшов з хати на дорогу вже після скинення дерева візникам, почувши крик селян. Підчас самого прикрого інциденту цей обвинувачений різав разом зі свідками січку для худоби.

Далі св. *Андрій Обірек* зізнав під присягою, що обв. Іван Антонишин вернув у дні 11. січня ц. р. щойно вечером фірою з ліса, а це вже було по кровавій події. Зноваж свідки *Дмитро Марчишин* і *Михайло Курівець* під присягою ствердили, що цей обвинувачений у дні 11. січня ц. р. на їх гаряче прохання забрав зі собою ножиці і перевязку та перевязав рани раненому обв. Степанові Марчишинові і ще двом селянам. Як уже вертав до дому від цих ранених, поліція арештувала його вечором на дорозі.

Свідки *Павло Лігашевський*, *Анна Люта* і *Гринько Трубайло* під присягою потвердили, що обв. Настя Лігашевська в дні 11. січня ц. р. цілий день була в своїй хаті, віддаленій 3 клм. від трагічного місця кріавої події і нікуди не виходила того дня з хати.

Вкінці свідки *Андрій Ребець* і *Андрій Глатола* зізнали під присягою, що обв. Павло Ребець в дні 11. січня ц. р. був у критичнім часі в хаті Гриця Ребеця і грав на трубі (в селі є оркестра). Обв. Павло Ребець вибіг з хати щойно на відгомін стрілів, по яких залишилися трупи і десяток ранених селян. Заперечують рішучо, аби обв. Павло Ребець брав якунебудь участь у нападі на поліцію.

Відчитування актів.

На тому закінчено переслухування свідків оборони. Після того предс. Тертіль відчитав ще протоколи зізнань кількох візників, які возили дерево у критичнім дні, себто 11. січня ц. р. Далі відчитано ще оречення лікарської комісії, яка заявила на підставі секції чотирьох убитих селян і після оглянення ран ранених селян, що чотирьох селян убито найменше з віддалення 25—35 кроків від поліції. (Свідки поліцаї зізнавали, що вони стріляли найдальше з віддалення 7 кроків до товпи селян). З оречення цієї лікарської комісії виходить далі, що деяких селян поранено з віддалення найменше 100 кроків

Промова прокуратора.

На тому замкнено доказове поступовання в год. 12. 30 пополудні. Після того почав промовляти вже прокуратор Пехе, що у своїй короткій промові не спромігся навіть на пластичніше і ясніше змалювання цілого ходу прикрих і сумних інцидентів, які закінчилися для селян так трагічно. По короткім вступі прок. Пехе перейшов до подрібного обговорювання вини поодиноких обвинувачених, відчитуючи з карточки обтяжуючі зізнання свідків поліцаїв і зізнання свідків оборони, в яких вони виказували невинність обвинувачених, піддаючи, розуміється, зізнання цих свідків у сумнів. Вкінці прок. підтягнув поведення обвинувачених за події в днях 29. грудня 1928 р. і 5. січня ц. р. під §§. 98 а к. з. і 283 к. з., зноваж поведення обвинувачених у дні 11 січня ц. р. під §§ 87 і 283 к. з. Якби трибунал не приняв кваліфікації вини прок. Пехе щодо обвинувачених селян за події в дні 11. січня ц. р. — то прокуратор просить приноровити до тих обвинувачених приписи з §§ 81 і 98 к. з. На тому закінчив прок. свою промову, яка тревала всього пів години.

Після того розправу перервано до середи. В середу промовляти будуть уже оборонці. Вечором западе правдоподібно присуд.

—o—

Редактор „Нового Життя“ двічи засуджений.

Дня 14. травня ц. р. судив люблинський окружний суд на виїздній сесії в Холмі *редактора холмського тижневика „Нове Життя“ Павла Щербака* з приводу поміщення в сконфіскованім 24. числі згаданого органу статті: „Слідами життя. Думки на соломі“ і „2. вересня у Варшаві полилася робітнича кров“. Акт обвинувачення закидав підсудному переступство зі 129 ст. ч. 1. уст. 3. к. к. і з 1 ст. 3 уст. розпорядку президента з 10. V. 1927 р. себто накликування до спротиву зарядженням влади і поширювання неправдивих вісток, що могли викликати публичний неспокій

За першу статтю суд присудив обвинуваченому редакторові *1 рік і 6 місяців вязниці*, заступаючої дім поправи, *позбавив його прав і завісив „Нове Життя“ на 3 роки.* За другу статтю присудив *6 місяців вязниці*, яку влучено в попередню кару. Як запобігавчий середник визначено кавцію в сумі 500 зол., до заплачення якої заряджено арештування Щербака таки в судовій салі.

Окремо (на другій розправі) суджено ред. Щербака з приводу поміщення в сконфіскованім 37. ч. „Нового Життя“ статті: „До робітничо-селянської молоді!“ За цю статтю засуджено обвинуваченого *на 10 місяців вязниці і завішено (вдруге) „Нове Життя“ на 3 роки.* До заплачення кавції в сумі 300 зол. заряджено арештування підсудного на салі.

Проти цих присудів внесено відклик, тому вони не є остаточні і не здержують дальшого видавання ґазети „Нове Життя“. На всякий випадок про такі кари в пресових справах дотепер ще не було чувати.

Дописи.

ТУРКА. (Кооперативно-господарський курс). В часі між 15/4 і 25/4 1929 відбувся в Турці перший госп.-кооперативний курс, що випав уповні удачно під кожним оглядом. На курс ходило пильно 25 слухачів з 12 громад, з чого було 6 дівчат. Викладали на ньому: Олекса Сандович, інструктор „Народньої Торговлі“, Михайло Береза, начальник турчанської „Н. Т.“, д-р Дмитро Марців, д-р Мирон Кондрат, о. Іван Тимчук, декан з Беньової, Дмитро Великанович, посол, о. канонік Іван Федевич і Андрій Горечко. — Наука була безплатна й дала дуже гарні висліди, як це виявилося на іспиті в дні 28/4 1929 р. Тоді теж відсвятковано торжественною академією закінчення курсу, в програму якої увійшли: деклямації Осипи Шовдрівної і Михайла Трескота, продукції міщанського хору і реферат Луки Клима зі Шандрівця. Згаданий курс, уладжений окружним кооперативним комітетом при підмозі Р. С. У. К. зі Львова і „Сили“ з Турки, причинився дуже до поширення кооперативної ідеї і вислав у занедбаний турчанський повіт 25 вишколених кооператорів. Тому то не дивниця, що він звернув на себе пильну увагу як сусідів, так і поліції. Цей курс можна сміливо вважати дуже цінним вкладом у кооперативну працю в Турчанщині.

З життя наших установ.

Загальні Збори „Народньої Лічниці“ у Львові.

Звичайні Загальні Збори „Народньої Лічниці“ відбулися дня 26. квітня ц. р. в годині 6-ій веч. у хаті „Зорі“ при вул. Вірменській ч. 25. — Звіт з діяльности і рахунків зложили д-р Куровець і д-р Е. Бурачинський.

В 1928 р. лікувалося у Н. Л. амбуляторійно 9.623 хорих, яким уділено лікарських порад, перевязок, вприснень, насвітлювань 10.812, разом уділено хорим лікарської помочі 20.435 разів.

Найбільше активні були відділи: внутрішніх недуг, де ординувало постійно 3 лікарів, а лікувалося 4443 хорих, яким уділено 6.209 лікарських порад; хірургічний відділ, де лікувалось 2076 хорих, яким уділено 2.869 лікарських порад, перевязок, вприснень і доконано 236 більших і менших операцій; на відділі недуг горла, носа й уха лікувалося 952 хорих, яким уділено 1708 порад і доконано 67 операцій носа, 76 операцій горла, 6 операцій уха. — На відділі недуг зубів і устної ямини за короткий час істнування доконано 202 пльомбовань та інших способів лікування зубів і устної ямини. На відділі очних недуг лікувалося 659 хорих, яким уділено 3.397 порад і лікувань, як вприснень і менших очних операцій. На відділі жіночих недуг лікувалося 534 жінок; у відділі діточих недуг 461 хорих. Кремінною лямпою насвітлювано 264 хорих, яким уділено 2140 насвітлювань. В 1928 р. лікувалось у Н. Л. 5.924 українців, т. є. 61.6 проц., поляків 2.636, т. є. 27.4

проц., жидів 917, т. є. 9.5 проц. і 156 інших, як русских, німців, югославян, чехів і т. п., отже 1.5 проц.

В році 1928 ординували на відділі внутрішніх недуг д-р Куровець, д-р Паньчишин, д-р Гнилевич стало, а д-р Дзерович, д-р Парфанович і д-р Кашубинський часово. На відділі діточих недуг д-р Туна Надрагова. На відділі хірургічних недуг і недуг горла, уха і носа д-р Е. Бурачинський. На відділі очних недуг д-р Ляйлав стало, а д-р Ґрубер і д-р Ігель часово. На відділі жіночих недуг д-р О. Подолинський і д-р Евг. Олексій, а половних і скірних недуг д-р Ів. Гриневецький. Досліди мочу, крови, змісту шлунка і бактерійні досліди робили д-р Музика і д-р Максимонько. Зубну амбуляторію часово провадила під доглядом д-ра Бурачинського д-р Чайківська Ляхова.

Дирекцію вели д-р Куровець і д-р Бурачинський. В році 1928 збільшився значно хірургічний інвентар. Закуплено апарат Рентгена коштом около 1.500 долярів, а крім того закуплено хірургічні прилади, разом вартости 15.000 зол. Цілий лікарський інвентар і обстанова Н. Л. вартують понад 30.000 зол., реальність з городом і фронтом около 60 м. довжини вартує около 50 тис. зол. Готівка зложена в Центробанку на вкл. книжечках, а то 12.962.95 долярів і 4.859 зол. Готівка, перахована на золоті виносить разом 116.252 зол. плюс інвентар і реальність, вартости около 80.000 зол., разом майно Н. Л. становить 196.250 зол. В році 1928 було приходу 19.968 зол. і 6.139 долярів, розходи 7.447 зол.

На внесення контрольної комісії ухвалили Загальні Збори одноголосно абсолюторію за діяльність і рахунки в р. 1928. На внесення директора О. Сєвича Загальні Збори ухвалили одноголосно подяку ординуючим лікарям і дирекції за безінтересовну працю для Н. Л. — На рік 1929 вибрано нову Раду Н. Л., а то: презедента і сенатора В. Децикевича, як голову Ради Товариства, о. крил. В. Томовича, д-ра М. Вахнянина, д-ра Курівця, д-ра Е. Бурачинського, Михайла Стефанівського, Михайла Галібея, д-ра Подолинського, д-ра О. Надрагу і д-ра Рудницьку-Криштальську як членів Ради. — Членами контрольної комісії вибрано директора „Нар. Торговлі“ М. Заячківського, Івана Чуму, емер. урядн. „Дністра“ й інспектора Ревіз. Союзу Івана Стернюка. Директори д-р Куровець і д-р Бурачинський остали далі на своїх становищах. — На внесення през. В. Децикевича Загальні Збори змінили §§ 3, 4, 5, 8, 10, 10, 14, 24, 26, 31 і 40 статуту.

З нагоди 25-літнього істнування Н. Л., згідно з ухвалою, відбудеться 2-го червня ц. р. в 12. год. в полудне святочна академія в салі ім. Лисенка.

За Управу Н. Л.

В. Децикевич; Д-р І. Курівець; Д-р Т. Бурачинський; д-р Рудницька-Кришталська.

В обороні правди.

Лист до Редакції письменника Модеста Левицького.

В інтересах справедливости та історичної правди прошу Шановну Редакцію дати місце на сторінках „Діла“ моєму листові.

За останніх часів у де-кількох часописах („Неділя“, „Новий Час“, „Діло“) почали друкуватися дописи з Волині, які освітлюють події тутешнього життя часом тенденційно і не зовсім правдиво. А що в тих дописах нераз згадується і моє імя, то це примушує мене реаґувати на них.

В ч. 105 „Діла“ стаття „Рідна Хата і її творці“ починається неправдивими, щодо моєї особи, інформаціями:

„Група емігрантів на чолі з б. премієром п. Пилипчуком, старенським письменником Модестом Левицьким і „редактором“ п. Певним підялися політичної мети осідлати непокірливих волиняків“.

В цьому уступі єдині правдиві слова про мою особу ті, що я — старенький письменник. Бо: 1) на Волині не я не стою на чолі жіякої групи; 2) на Волині не підіймаюся я на вважаю себе за емігранта і 3) не підіймаюся і на думці не маю й не мав осідлувати когої то не було, а тим більше своїх земляків.

До групи основоположників „Рідної Хати“ дописувач „Діла“ п. Волиняк зачислив, між ін-

шим і мене. Взяв він це з „Пшеґльонду Волиньского“, який, видимо, був неправдиво поінформований, бо не тільки до основоположників, але навіть до числа членів цього клюбу я не належу.

Бувають хибні інформації, свідомо чи несвідомо помилкові. Але, коли хто береться писати історію та ще записувати когось на чорну дошку її, то повинен би, бодай щодо імени осіб, яких він записує на ту дошку, перевірити ці інформації; це не так трудно зробити на місці.

Отже я до тої ґрупи не належав і не належу, а тому я й не міг стати на чолі її.

П. Волиняк зачислив мене до еміґрантів; а це знов таки його особиста гадка і неправдива вона. Хоч і ніякого сорому нема в еміґрантстві, але, коли таке твердження не відповідає дійсности, то воно неправдиве. На Волині я працював як лікар ще в рр. 1894—98, у Ковлі; пізніше в рр. 1907—12 у Радивилові, де мав свою хату й садибу, якими володів 15 літ; був і радним кремянецького земства і тоді ніхто не вважав мене за еміґранта. Я еміґрував із Києва р. 1919 і вважався за еміґранта у Греції, в Австрії, в Чехії, але не вважаю себе таким на Волині.

Щож до мети „осідлати непокірливих волиняків“, то це вже треба зачислити не до фактів, а до читання чужих думок і тут помилитися ще лекше, але це ще менше дає права записувати когось на чорну дошку історії.

У тимчасову раду Братства я ввійшов з іншою метою, про яку та рада інформувала громадянство у своєму комунікаті. Вирвавши звідти один уступ п. Волиняк його використовує, як цвяшок, щоби прибити мене на чорну дошку.

Так історія не робиться.

Майбутній історик використає ввесь комунікат, а не вирвики з нього, дасть йому належну оцінку, сподіваємося, далеко спокійнішу й обєктивнішу без тих тиденьких лапок („ “) і підпише свою оцінку чесно своїм іменем, а не псевдонімом.

Я не маю змоги стежити за всіма дописами, що зявляються в ґазетах з приводу громадського життя на Волині; не маю змоги й охоти на кожний наклеп писати спростування. Старенький письменник розуміє свої громадські обовязки і робить так, як йому наказує совість.

Прошу приняти запевнення в моїй пошані.

Модест Левицький.

Зі спортового життя.

Біг навпростець „С.-Б.“.

Біг навпростець „С.-Б.“, заповіджений на 19. V. ц. р., відбувся як трені́нґовий, бо дощ, який цадав цілий ранок, перешкодив у визначенні траси та відстрашив богато зголошених учасників. Усеж таки в тренінґовім біґу брало участь 18 змагунів.

Змагання в біґу навпростець „С.-Б.“ перенесені на неділю 26. травня 1929 р., год. 11 рано, площа „Сокола-Батька“. Дальші зголошення приймає канцелярія „С.-Б.“ від год. 10—2 кожного дня. Для побідників призначені нагороди.

Спортова Секція „С.-Б.“.

Закордонні висліди.

Відень: Вієнна-Спарта 4 : 2, Рапід-Фльорісдорф 2 : 1, ВАЦ-Вакер 1 : 1, Адміра-Спарта 3 : 1, Гакоах-Немзеті 2 : 2, Рапід-33 ФЦ 1 : 1.

Прага: Славія Ред Стар Олімпік 6 : 3 ДФЦ-Ред Стар Олімпік 5 : 3, Богеміянс-Ред Стар Олімпік 3 : 1.

Будапешт: Гунґарія-Гудерсфілд Тавн 4 : 2, ФТЦ-Гудерсфілд Тавн 1 : 1, Вікторія-Жіжков-Гунґарія 2 : 2, ФТЦ-Немзеті 2 : 1, Сабарія-Бочкай 3 : 1.

Париж: Югославія-Франція 3 : 0.

Нірнберґ: ФЦ Нірнберґ-Герта (Берлін) 6 : 1.

Загреб: Моравська Славія-Ґраджанскі 3 : 1.

Льондон: Анґлія-Німеччина 61 : 41. Легко-атлетичні змагання.

Дейвісова чаша.

(Ситківкові змагання.)

Стокгольм: Півн. Африка-Швеція 4 : 1.

Копенгаґа: Данія-Греція 2 : 1.

Куба: Куба-Мексик 2 : 0.

Деблін: Італія-Ірляндія 5 : 0.

Шеверінґен: Голяндія-Єгипет 4 : 1.

Монтреаль: Зл. Держави-Канада 3 : 0.

Жертви на оселю робітників пера.

ВИКАЗ ч. 16.

На заклик „Т-ва письменників і журналістів ім. Ів. Франка“ зложили на оселю українських робітників пера: 265) адв. Осип Бурачинський, Хойніце — 25 зол., 266) Йосифа Паньківська, Львів — 10 зол., 267) о. Ол. Пристай, Гартфорд (Америка) —2 дол., 268) о. Ярослав Мурович — 5 зол., 269) д-р Волод. Гамаль, Збараж — 5 зол., 270) В. Вергун, Краснопіль — 5 зол., 271) О. Моровик, Бабин — 5 зол., 272) „Под. Голос“ від Н. Н., Тернопіль — 5 зол., 273) д-р Осип Залужний, Золочів — 20 зол., 274) дир. Віктор Петрикевич, Чортків — 25 зол.

Жертви проситься пересилати і складати в Земельнім Банку, Львів, Словацького 14, або в Адміністрації „Діла“, Львів, Ринок 10, II. пов.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа 22-го, г. 7·30 веч. „Княжна долярів“ (50% знижки).

Четвер 23-го, г. 7·30 веч. „Остання новість“, комедія Бурдета (премієра).

Пятниця 24-го, г. 7·30 веч. „Леді Шік“, оперетка.

Субота 25-го, г. 3·30 попол. „Твардовскі на Кшемьонках“.

Малий Театр:

Середа 22-го, г. 7·30 веч. „Кохання без сотика“.

Четвер 23-го, г. 7·30 веч. „Кохання без сотика“.

Пятниця 24-го, г. 7·30 веч. „Кохання без сотика“.

Кіна.

„Апольльо“: „Кандидатки на розвід“ і „13-ий присяжний“.

„Кольосеум“: „Таверна тисяча насолод“ і Ж. Верна „Діти кап. Ґранта“.

„Лев“: „Мадам Рекаміє“.

„Люна“: „Ас-Каро“ (всі серії).

„Марусенька“: „Сповідь жінки“ і „Весела війна моряків“.

„Оаза“: „Неборак“.

„Палас“: „Ґегенна пасербиці“.

„Пан“: „Могила серед леднйків“.

„Пасаж“: „На жовтих водах Янґ-Це-Кянгу“.

„Уцеха“: „Любки“ (Вільма Банкі).

„Фатаморгана“: „На провесні (Жеромського).

„Химера“: „Наречений з дансінгу“.

Програма радіо.

Пятниця 24-го.

Льондон (358). 22·35 Концерт.

Париж (1744). 16·45 Концерт. 21·35 „Льоенґрін“.

Берлін (475,4). 20·00 Радіоорхестра. 21·40 Смичковий концерт.

Відень (519,9) 20·15 Камерний квартет. 21·00 Баляди.

Рим (443,8). 21·00. Вечір національного свята (гимни та оперетка).

Мілино (504,2) 20·30 Симфонічний концерт.

Ленінград (1000) 19·30 Музично-літерат. вечір.

Москва (1442,3). 19·00 Концерт.

Харків (1680). 18·30 і 20·00 Концерт національ. меншостей.

Варшава (1395,1). 17·15 Концерти з Познаня.

Київ (775). 19·00 Музичні продукції.

Кошиці (265,5). 20·20 Музика Дворжака.

Братислава (277,8) 16·30 Концерт.

Загреб (307,3). 20·35 Славянська музика.

Прага (343,2). 16·25 Камерний концерт.

Берн (406). 20·30. Орхестра мандолін.

Берно (432,3). 19·05 Концерт.

Будапешт (545). 12·05 Російські балалайки. 17·40 Циганська музика. 19·30 Опера.

Субота 25-го.

Льондон (358). 22·35 Оперетково програма.

Париж (1744). 19·35 Пате.

Берлін (475,4). 16·30 Концерт орхестри.

Відень (519,9). 20·15 Веселий вечір.

Давентрі (482,3) 23·30 Концерт баляд.

Мілано (504,2) 19·00 Джезбенд. 20·30 Концерт творів Тості.

Будапешт (545). 10·35 Концерт еспанської музики. 23·00 Циганська музика.

Ляйпціг (361,9). 20·30 Оперетка „Коли небо все у скрипках“.

Прага (343,2). 22·00 „Бонсоар месіє Пантальо„ комічна опера.

Ленінград (1000). 19·00 Оперетка.

Москва (1442,3). 19·00 Опера або оперетка.

(1442,3). 10·30 Музика російських композиторів.

Київ (775). 19·30 Легка музика.

Харків (1680). 16·30 Концерт. 18·30 Фантазії з опер.

Варшава (1395,1). 20·30 „10 доньок на відданні“ оперетка. 23.00 Музика до танців.

Познань (339,8). 22·30 Музика до танців.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

ПОВІДОМЛЯЄМО ТОВАРИШІВ, що здавали іспит зрілости в тернопільській гімназії, в 1899 році, що дня 29. червня ц. р. відбудеться 30-літний товариський зїзд, на котрий П. Т. Товаришів запрошуємо. Приїзд до Тернополя дня 28. червня ц. р. пополудне. Участь у зїзді просимо зголосити найпізніше до дня 15. червня ц. р. на руки окружного судді Віктора Цебровського в Тернополі. — Тернопіль, дня 15. травня 1929 р. — Віктор Цебровський, Станислав Міхаловський, Станислав Граневський. 2070 1—4

Попис елевів вищого Музичного Інституту ім. М. Лисенка у Львові (скрипкова кляса проф. О. Москвичева) відбудеться в четвер дня 23. травня ц. р. о год. 7·30 вечер в великій салі Муз. Тов-а. Програмка в ціні 50 сот. служить як вступ. 2072 1—2

Борщівщина — Позір! Дня 16. червня 1929. р. відбудеться в Борщеві Повітове Ювілейне Свято Просвіти з обширною і ріжноманітною програмою, що ділиться на 3 головні частини: 1) полеве Богослуження, похід улицями міста, промови — до полудня, 2) народній фестин — по пол., 3) концерт читальняних хорів — вечором. Нехай у тім Святі візьме участь кожний і кожна, кому в грудях бється українське серце, „кого українська мати породила“. Всі товариства й організації повіту: Читальні, Кооперативи, Луги, Соколи, Кружки „Союзу Українок“ та Кружки „Рідної Школи“, — нехай увесь український загал Борщівщини явиться дисциплінованими рядами до Борщева, щоби многотисячною участю в тім великім Святі української культури дати доказ сили та живучости змагань українського народу до освіти, до культури. Нехай у той день ціла Борщівщина зїдеться до повітового осередника, щоби зложити чолобитню Матері всіх наших товариств — Т-ву „Просвіта“. Початок Свята в год. 9. рано. — Повітовий Ювілейний Комітет при філії Т-ва „Просвіта“ в Борщеві.

Подяка. Для бідної селянської родини — для безрукого батька і троє маленьких сиріток дальші свої жертви прислали: Вп. д-р М. Паньчишин, Львів, 20 зол., Вп. П. Паньчишинова Львів, для всіх дітей білля, одіж і черевики, Марійська Дружина Пань, Золочів 15 зол., проф. С. Бобеляк від Учительського Збору української гімназії, Перемишль 41·50, Редакція Українського Голосу, Перемишль 5, З. Хоминська, Сокаль 10, В. Червінський ем. директор почт, Львів 5, о. В. Рудко, Дубе 5, інж. М. Єрмолаєв, Варшава 5, о. А. Радонський, Каплинці 5, д-р В. Маковський нотар, Печеніжин 5, IV. і V. кл. гімн. С. С. Василіянок, Львів 11, Чемериньскі, Будзанів 5, М. Лепкова, Коломия 5, о. Солтикевич, Улюч 2, А. Дорожинська, Мізунь 2, А. Посацька, Дрогобич 5, М. Флюнт, Дмитрова 5, О. Зупникова, Ворохта 5, І. Гавдякова Станиславів 5, О. Максимяк, Підгородище 5, О. Єлерська, Львів 5, І. Селезінка, Радехів 5, А. Мельниківна, Сокаль 5, Х. в листі 5. Отсею дорогою складаємо Всім Вп. Жертводавцям щиру подяку і просимо дальшої помочі на адресу: Михайло Грицидо, дяк Церківна п. Болехів. О. Володимир Свистун. Скнилів п. Красне к. Львова, був. парох Церківної.

З „Львівського Бояна“. Останні дві проби на святочні концерти в память 100-літніх роковин заснування першого хору в Перемишлі (26. травня) і у Львові (2. червня) відбудуться в середу дня 22. і в пятницю 24. ц. м. Проситься всіх членів точно явитися.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.